

dagen at føre Forbud herimod igjennem, toge de stedlige Fiskere efterhaanden et ganske andet Parti. De lærte af de Fremmede, navnlig af Nyderne, at bruge disse forbedrede Redstaber, de sparede sig Penge sammen til at anstaffe disse Redstaber og fiske da med dem ved Siden af de Fremmede. De stedlige Fiskere gjorde herved den for dem ligesaa overraskende som behagelige og glædelige Erfaring, at de paa den Maade vandt langt større Udbytte af Fiskeriet, end det var muligt for dem at naa med deres tidligere benyttede forældede Fiskeredstaber, uagtet de fremmede Fiskere vedblev at fiske ved Siden af dem, og tillige, at dette stærkere Fiskeri ikke syntes i nogen Maade at forringe Fiskemængden. Denne Overgang til de nyere og forbedrede Redstaber, som efterhaanden har fundet Sted paa flere og flere Steder, har bragt de stedlige Fiskere, som deltog deri, en hidtil af dem ikke kjendt, ja ikke engang anet Velstand. Saaledes staar Forholdet for Dieblirket overalt omkring i Landet, at man bestandig flere og flere Steder gaar over til Brugen af disse forbedrede Redstaber, og det har vist sig, at disse for Fiskerne skabe en Velstand, større end de nogensinde tidligere have tænkt sig at kunne opnaa ved deres Fiskeri. Da nu dette Lovforslag blev forelagt i forrige Samling, saa disse Fiskere med Nædsel, at Regjeringen tilfattede at borttage fra dem og at forbyde for dem Brugen af de Redstaber, som havde bragt dem denne Velstand, og der indkom til Udvalget en Række af Andragender, hvori en Mængde Fiskere paa det Allerbestemteste og Utvetydigste udtalte sig mod Lovforslagets paagældende Paragrafer, §§ 5 og 6. Jeg skal tillade mig, om end kun kort, nærmere at omtale disse Andragender. De findes refererede i Udvalgets Betænkning ifjor, Till. B for 1880—81, Sp. 1577—1616, og de ere der ordnede efter Numerfølge. For Betnemmeligheds Skyld skal jeg i min Omtale af dem benytte de de enkelte Andragender der givne Numre. I Andragende Nr. 3 udtale saaledes 70 Fiskere ved Ulfund, at „saafremt det forelagte Regjeringsforslag skulde blive til Lov, vilde samtlige Fiskere i Ulfund være ganske uden Erhverv og se en sørgelig Fremtid imøde.“ I Andragende Nr. 4 sige 43 Fiskere fra Troense og Omegn, at det staar dem klart, at de ved Regjeringsforslagets Forbudsbestemmelser vilde blive aldeles udelagte. I Andragende Nr. 6, og i det dermed ligelydende Nr. 8 udtale 21 Fiskere fra Karrebæksminde og 45 Fiskere i Dyreborg og Sorne sig ligeledes mod Regjeringsforslagets § 5. I Andragende Nr. 7 udtale 634 Fiskere fra de forskjelligste Egne i Landet sig for, at Regjeringsforslagets §§ 5 og 6 bortfalde. I Andragende Nr. 14 petitionere 130 Beboere fra flere Sogne i Stads Herred om, at § 5 maa blive strøget af Lovforslaget, da de ellers vilde lide et uberegneligt Tab. I Andragende Nr. 15 frpate 300 Beboere paa

Jans, der drive Baad-Fiskeri paa en søregen Maade, for at blive ramte af Lovforslagets § 5. I Andragende Nr. 16 endelig udtale 372 Fiskere ved Mariagesfjord sig mod Indskrænkninger i Brugen af Baad. Sammentaller man Antallet af de Fiskere, der i disse Andragender udtale sig mod Lovforslagets Forbudsbestemmelser, finder man, at deres Antal i det Hele udgjør 1615. Til Fordel for disse Forbudsbestemmelser, udtale sig derimod under Nr. 9 og Nr. 17 i det Hele 144 Andragere, altsaa af alle Andragerne udtale lidt over 91 pCt. sig mod og kun lidt over 8 pCt. sig for Lovforslagets ommeldte Forbudsbestemmelser. Naar man ser hen til disse Andragender, kan der ikke være nogen Tvivl om, hvorledes Stemningen er, og hvorledes Meningene er blandt den langt overvejende Del af Fiskeribefolkningen. Det paastaas i flere af disse Andragender, som jeg har havt Leilighed til at omtale, at uagtet den langt større Opagelse af Fisk, som finder Sted ved disse Baad, ved de nye og forbedrede Fiskeredstaber, har det dog ikke været muligt at spare nogen Aftagen af Fiskemængden, og Andragerne stille deres Erfaring i saa Henseende — det udtales f. Ex. i Andragende Nr. 4 — mod, hvad de sige, at Theoretikerne paastaa. Jeg tror, at disse Meddelelser fra Andragerne om, at Fiskemængden ikke har kunnet bemærkes at være i Aftagende, forjener fuld Troværdighed; men det træffer sig dog saa heldig, at der i et af Andragenderne, nemlig det under Nr. 3 i Betænkningerne fra Fiskerne i Ulfund, gives statistiske Oplysninger, gennem hvilke det bliver muligt at kontrollere, om det er rigtig, hvad Andragerne anføre om, at Fiskemængden ikke er aftagen. Disse Andragere oplyse først i deres Andragende, hvorledes Fiskeudførslen har været, hvormeget den har beløbet sig til, og sige derom, at fra Bordingborg Toldsted er der ifølge Aftest fra Toldkammeret i 1877, udtaleret 560 Tons Fisk, i 1878 494 Tons, i 1870 700 Tons og i 1880 812 Tons foruden forskjellige Opgivelser, som da nærmere omtales fra Præsids Toldkammer i 1880, hvorefter derafra var udtaleret 273,000 Pund; men Andragerne indskrænte sig ikke hertil; de give tillige en Oversigt over, hvormange og hvilke Fiskeredstaber der i det forløbne Aar aarligt ere benyttede i Ulfund. De anføre, at blandt de Redstaber, der saaledes have været benyttede, har der været 20—30 Haandvaad aarligt fra Fiskere i Harboøre, fremdeles 20—30 Haandvaad fra Fiskere i Fyn og Sjælland, 10 Drivvaad fra Fiskere i Bordingborg, 30 Haandvaad og 25 Drivvaad fra Hjemmefiskere. Dette vidner unegteligt om et meget livligt Fiskeri. Alle Haandvaadene ere trukne til Baad. Det er det, som Lovens § 6 gaar ud paa at forbyde. Dertil kommer for dette Farvands — Ulfunds — Vedkommende, at i den arbejdsløse Tid, om Vinteren, er Aalestangning foretaget af omtrent 300 Mennesker, som